

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 331/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** jej Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **946,16 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 28. marca 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cpr/19/2020, ako aj následným postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020. Sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, a uplatnila si finančné zadosťučinenie proti okresnému súdu v sume 1 000 eur a proti mestskému súdu 11 000 eur, ako aj náhradu trov konania proti obojmu súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na vydanie platobného rozkazu z 5. marca 2020 domáhala na okresnom súde doplatenia rozdielu mzdy 2 064 eur s príslušenstvom. Okresný súd 31. marca 2020 vydal platobný rozkaz, proti ktorému vzniesol odporca 9. júna 2020 odpor a námietku miestnej nepríslušnosti. Následne 3. júla 2020 postúpil okresný súd spis Okresnému súdu Bratislava III z dôvodu vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti. Uznesením z 28. júla 2020 bol zrušený platobný rozkaz a bratislavský súd pokračoval v konaní, pričom posledné pojednávanie 27. marca 2023 bolo odročené na neurčito.

3. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti zdôraznila, že vo veci nebolo dosiaľ rozhodnuté, pričom dĺžka napadnutého konania už presiahla 4 roky a 8 mesiacov. Osobitne vyčítala nečinnosť okresnému súdu, pretože hoci návrh na vydanie platobného rozkazu podala 5. marca 2020, okresný súd postúpil súdny spis miestne príslušnému súdu až 3. júla 2020. Následne mestskému súdu vyčítala, že vo veci sa uskutočnili iba tri pojednávania, pričom po zmene súdnej mapy (t. j. od 1. júna 2023) mal zostať mestský súd úplne nečinný. Okrem toho poukázala aj na fakt, že v namietanom konaní došlo spolu už k šiestim zmenám zákonného sudcu. Tiež konštatovala, že ňou uplatňovaný nárok na doplnenie rozdielu mzdy nespĺňa predpoklady právne zložitej veci, pričom k neprimeranej dĺžke konania žiadnym spôsobom neprispela. Naopak, práve konajúce súdy mali svojou nečinnosťou, resp. neefektívnosťou zapríčiniť vznik prietáhov v napadnutom konaní.

4. Sťažovateľka sa domáhala aj finančného zadosťučinenia vo výške spolu 12 000 eur, pričom nie je zrejmé, ako prišla na túto sumu, pretože v ústavnej sťažnosti iba vágne odkázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej ESLP pri stanovení majetkovej náhrady za prietahy v konaní vychádza z výpočtového základu v sume medzi 1 000 až 1 500 eur za rok konania.

5. Ústavný súd 12. mája 2025 v informačnej kancelárii mestského súdu zistil, že v predmetnej veci stále nebolo vydané meritórne rozhodnutie a aktuálne ani nie je nariadený termín pojednávania. Naposledy došlo 12. marca 2024 k zmene zákonného sudcu. Napadnuté konanie teda stále nebolo skončené.

II. Procesný postup ústavného súdu

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 331/2025-15 z 29. mája 2025 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie vo vzťahu k napadnutému postupu mestského súdu. Vo zvyšnej časti (vo vzťahu k postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom) ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol.

7. Ústavný súd následne výzvou z 30. mája 2025 vyzval predsedníčku mestského súdu, aby sa vyjadrila k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Predsedníčka mestského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 16. júna 2025 zhrnula stručnú chronológiu napadnutého konania, pričom dodala, že aktuálne bol úpravou z 22. mája 2025 nariadený termín pojednávania na 25. august 2025. Vzhľadom na chronológiu napadnutého konania ale predsedníčka uznala, že medzi jednotlivými úkonmi boli aj dlhšie obdobia procesnej nečinnosti a v kontexte celkovej dĺžky konania preto uznala, že ústavná sťažnosť sťažovateľky bola dôvodná. Uplatnené finančné zadostučinenie ale považovala za neprimerane vysoké, pretože zastávala názor, že k predĺženiu konania prispela aj samotná sťažovateľka. Konkrétne poukázala, že na výzvu súdu sťažovateľka oneskorene predložila výplatné pásky, návrh na prerušenie pojednávania predložila súdu krátko pred nariadeným pojednávaním, nedostavila sa na pojednávanie po tom, čo súd vyhodnotil návrh na odročenie pojednávania za nedôvodný, a napokon takmer 2 roky nenamietala prietahy v konaní.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

III. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom mestského súdu a jeho predchodcu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že pracovnoprávne spory týkajúce sa doplatenia mzdy z titulu rozdielu medzi vyplatenou časťou mzdy a minimálnym mzdovým nárokom nemožno považovať *a priori* za jednoduché. No s ohľadom na to, že ide zároveň o spor s osobitnou rýchlosťou konania, a tiež s poukazom na to, že v priebehu konania sa vyskytovali zbytočné obdobia procesnej nečinnosti súdu, dĺžku napadnutého konania v tomto prípade nebolo možné pripísať iba faktickej zložitosti prerokúvanej veci.

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. Ústavný súd tu čiastočne dáva za pravdu predsedníčke mestského súdu, že sťažovateľka svojím postupom prispela k predĺženiu napadnutého konania. Súd musel odročiť termín pojednávania nariadený na 28. november 2022, pretože sťažovateľka podaním z 24. novembra 2022 žiadala o prerušenie napadnutého konania, s ktorým sa súd a ani protistrana pre krátkosť času pred pojednávaním nemali možnosť primerane oboznámiť. Obdobným spôsobom elektronickým podaním z 23. marca 2023 oznámila súdu, že vypovedala plnú moc pre svojho právneho zástupcu a z tohto dôvodu žiadala odročiť pojednávanie nariadené na 27. marec 2023. Aj napriek tomu, že jej súd elektronicky oznámil, že jej návrhu na odročenie pojednávania nevyhovelo, sa sťažovateľka na toto pojednávanie nedostavila. Nasledujúce pojednávanie bolo potom odročené v dôsledku reformy súdnej mapy. Ústavný súd ale nesúhlasí s tvrdením, že by bola sťažovateľke pripočítateľná okolnosť, že skoro 2 roky nenamietala nečinnosť súdu v napadnutom konaní. Jednoducho povedané, okolnosť, že strana v konaní neurguje nečinný súd, nezvyšuje zodpovednosť tejto strany za prietahy v konaní, ktoré objektívne nastali. V každom prípade už uvedené okolnosti na strane sťažovateľky ústavný súd zohľadnil pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného mestského súdu v napadnutom konaní, resp. jeho predchodcu. Zo strany ústavného súdu bola najvypuklejšia okolnosť, že konajúci súd bol vo veci prakticky nečinný od 25. apríla 2023 až do nariadenia termínu pojednávania na 25. august 2025. Ide tu o dvojročnú nečinnosť v konaní s osobitnou rýchlosťou konania. Celková dĺžka napadnutého konania pritom už presiahla 5 rokov. Tieto okolnosti teda celkom zjavne indikujú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

17. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní prieťahov pravidelne vo svojej judikatúre (III. ÚS 17/02, IV. ÚS 76/07, I. ÚS 294/2016, III. ÚS 583/2016, III. ÚS 339/2017) konštatuje, že okolnosti ako nedostatočné personálne obsadenie súdu, prípadne nadmerná pracovná vyťaženosť, resp. zmena súdnej mapy nesmú ísť v žiadnom prípade na vrub sťažovateľovi, resp. nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

18. Ústavný súd preto musel konštatovať porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-24Cpr/19/2020 (bod 1 výroku tohto nálezu).

19. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499, pozri aj II. ÚS 45/2017).

20. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje bližšie odôvodnenie, ktoré by malo svedčiť v prospech záveru o porušení predmetného práva namietaným postupom sťažovateľkou označeného porušovateľa. Pritom zo vzájomnej väzby medzi ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 v spojení s § 123 zákona o ústavnom súde) vyplýva povinnosť sťažovateľa označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy či iného právneho dokumentu upravujúceho garanciu práv a slobôd, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, I. ÚS 318/2018), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy. Sťažnostná narácia sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenia o limitoch pôsobnosti charty a demonštratívneho výpočtu smerníc Európskeho parlamentu a Rady Európskej únie ako príloh k zákonu č. 24/2006 Z. z. Navyše sťažovateľka, resp. jej právny zástupca nerozlišujú jednotlivé ustanovenia (odseky) čl. 47 charty, keďže v ústavnej sťažnosti neuvádzajú presné označenie niektorého z odsekov tohto článku charty, avšak tieto precizujú viacero samostatných práv a zásah do čl. 47 ods. 2 charty je možné vyvodiť len zo slovného opisu označeného práva.

21. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa vyznačuje bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku

taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 357/2017, I. ÚS 521/2020). Reflektujúc pritom východiská Súdneho dvora Európskej únie, keď určenie toho, či sa na vnútroštátnu právnu úpravu vzťahuje „vykonanie práva Európskej únie“ v zmysle čl. 51 ods. 1 charty, sa spomedzi iných kritérií vyžaduje preskúmať, či je jej cieľom vykonanie ustanovenia únieového práva, aká je povaha tejto právnej úpravy a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Európskej únie, hoci môže toto právo nepriamo ovplyvniť, ako aj to, či existuje osobitné ustanovenie práva únie v tejto oblasti alebo také, ktoré by ho mohlo ovplyvniť (napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 5. 5. 2022 vo veci C-83/20, BPC Lux 2 a i., bod 27, ECLI:EU:C:2022:346), a preto sa o to viac vyžaduje aj náležité odôvodnenie aplikovateľnosti charty. Nedostatok sťažnostnej argumentácie sťažovateľky k odôvodneniu prieniku jej prípadu v konkrétnostiach (doplatenie rozdielu mzdy) s právom Európskej únie bráni vysloveniu jednoznačného záveru o prípadnom zásahu do označeného práva podľa čl. 47 charty, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

22. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd prikázal mestskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

25. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zároveň sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

26. Sťažovateľka si uplatnila finančné zadosťučinenie 11 000 eur, ústavný súd ale považoval túto sumu za neprimeranú a priznal jej finančné zadosťučinenie 1 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky tohto zadosťučinenia ústavný súd zohľadnil svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020) a prihliadol aj na už opísaný príspevok sťažovateľky k dĺžke napadnutého konania (bod 15 odôvodnenia tohto nálezu) a satisfakčný charakter priznaných trov právneho zastúpenia. V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadosťučinenia teda ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 946,16 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za dva úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Súčasťou výslednej sumy je aj daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu